

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1146/2025
28.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Станисављевића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 928/24 од 11.03.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 289/25 од 11.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Станисављевића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 928/24 од 11.03.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 289/25 од 11.06.2025. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 928/24 од 11.03.2025. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 14.08.2023. године до 23.11.2023. године, као и време проведено на мери забране напуштања

стана од 24.11.2023. године до 03.07.2024. године, као и од 03.09.2024. године до 30.01.2025. године, као и време у притвору од 30.01.2025. године па надаље.

Истом пресудом окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, о чијој висини ће бити одлучено накнадно посебним решењем, док је оштећени ББ на основу члана 258. став 4. ЗКП ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 289/25 од 11.06.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Стефана Станисављевића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Станисављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине другостепену пресуду и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Станисављевић, у поднетом захтеву истиче да је суд прекорачио оптужбу. Првостепени суд је, према наводима захтева, у изреку побијане пресуде унео потпуно другачији начин извршења кривичног дела у односу на оно што је оптужним актом стављено на терет окривљеном, на који начин је нарушен објективни идентитет оптужбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по оцени овог суда, неосновани.

Одредбом члана 420. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

По налажењу Врховног суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела у побијаној правноснажној пресуди у односу на диспозитив оптужног предлога Првог ОЈТ у Београду Кт 3152/23 од 11.09.2023. године, прецизиран на главном претресу 01.12.2023. године, суд није повредио субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде, на штету окривљеног АА, па тиме ни прекорачио оптужбу. Ово, имајући у виду да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужног предлога који је првостепени суд само ускладио са чињеничним стањем утврђеним током главног претреса и спроведеног вештачења. У изреци пресуде изостављен је део текста „на тај начин што се окривљени колима марке „Ауди А6“ црне боје, регистарских ознака ..., паркирао испред киоска... кренуо да га удари руком стиснутом у песницу, након чега је оштећени избегао ударац, а онда је окривљени дохватио лименку пива и истом је ударио оштећеног у пределу левог ока“, који се односе на оно што је претходило догађају као и део описа догађаја у складу са утврђеним чињеничним стањем током поступка. Поступајући на изнети начин, првостепени суд није погоршао положај окривљеног. Штавише, изостављање, предметних навода из чињеничног описа у изреци првостепене пресуде, умањена је „криминална количина“ у односу на оно за шта је оптужен, јер су битна субјективна и објективна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног дела - да је више пута песницом ударио оштећеног у пределу лица, док је изостављен део да га је ударао песницама у тело, те је суд оваквом изменом прецизирао начин извршења кривичног дела, погодујући окривљеном у погледу „криминалне количине“.

Како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, то су оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног АА, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитом доказу и то доказној радњи препознавања окривљеног од стране сведока ВВ на главном претресу дана 11.10.2023. године, противно одредби члана 90. ЗКП. По наводима одбране суд је извео по службеној дужности наведену доказну радњу у смислу одредбе члана 15. став 4. ЗКП, а препознавање

окривљеног је на главном претресу дана 11.10.2023. године извршио сведок ВВ. По наводима одбране ова доказна радња није извршена у складу са одредбом члана 90. ЗКП која детаљно описује ток препознавања, јер у конкретној ситуацији није постојао предлог за извођење ове радње од стране надлежног тужилаштва, нити је лице АА изведен са још лица сличних физичких карактеристика, нити је препознавање извршено у полицијској станици.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по оцени овог суда, неосновани.

Ово из разлога јер из списка предмета произлази да се у конкретном случају не ради о доказној радњи препознавања лица у складу са одредбом члана 90. ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног АА. Изјашњење сведока ВВ о идентитету лица које познаје као муштерију – окривљеног, са киоска у коме ради, у исказу датом на главном претресу одржаном дана 03.03.2025. године, представља саставни део тог исказа који је законити доказ у кривичном поступку, због чега се у конкретном случају као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног АА да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче да другостепени суд није образложио наводе одлуке да није дошло до прекорачења оптужбе, у смислу одредбе члана 460. ЗКП.

Поред тога бранилац окривљеног истиче да полиција није поднела кривичну пријаву против окривљеног одмах након догађаја иако је прибавила видео снимке камера и обавила разговоре са радником у киоску где се критични догађај одиграо, те да је окривљени лишен слободе тек након три месеца од догађаја, на који начин полемисе са утврђеним чињеничним стањем, којим наводима истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 460. ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка

**Заменик управителя писарнице
Миланка Ранковић**